

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 561/2020
14.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Петра Илића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Милоша Мршовића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 205/17 од 09.05.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1140/19 од 27.01.2020. године, у седници већа одржаној 14.07.2020. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Петра Илића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 205/17 од 09.05.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1140/19 од 27.01.2020. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у односу на преостале повреде закона **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 205/17 од 09.05.2019. године, окривљени Петар Илић оглашен је кривим због извршеног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од три године, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 09.03.2017. године до 01.08.2017. године, те му је на основу члана 246. став 7. и члана 87. КЗ изречена мера безбедности одузимање предмета, док је на основу члана 264. став 4. ЗКП ослобођен од плаћања трошкова кривичног поступка и судског паушала.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1140/19 од 27.01.2020. године одбијена је, како неоснована, жалба браниоца окривљеног Петра Илића и потврђена пресуда Вишег суда у Београду К 205/17 од 09.05.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног, адвокат Милош Мршовић поднео је захтев за заштиту законитости због повреда закона прописаних чланом 485. став 1. тачка 1), став 2. и став 4. ЗКП; члана 74. став 1. тачка 3)

ЗКП; члана 155. ЗКП; члана 156. ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду „да усвоји поднети захтев те побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити за извршење дела које му је стављено на терет или да исте укине у целости и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање“.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, уз образложење да се побијане правноснажне пресуде заснивају на „недозвољеном доказу“ - записнику о извршеном претресању стана и других просторија 09.03.2017. године у 18 часова, без присуства браниоца окривљеног, што је противно одредби члана 74. став 1. тачка 3) ЗКП.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи неосновани. Из списка предмета, управо из записника о претресању стана и других просторија МУП РС ДП ПУ за Град Београд од 09.03.2017. године, произлази да је наведена доказна радња - претресање стана и других просторија, у ... у улици ..., држаоца тада осумњиченог Петра Илића (предузета на основу наредбе Вишег суда у Београду Одељење за претходни поступак Кпп Пов 263/17 од 07.03.2017. године издатој на основу члана 155. и 156. ЗКП, којима је регулисано „претресање на основу наредбе“ и коју је примио пре почетка претреса, што је потврдио својим потписом на наредби осумњичени Петар Илић) извршено пошто је осумњичени Петар Илић „поучен да има право да узме адвоката, односно браниоца који може присуствовати претресању“ и након што се изјаснио да „не захтева присуство адвоката“.

Дакле, из напред изнетог, Врховни касациони суд налази да је наведена доказна радња - „претресање“, предузета законито, у складу са одредбом члана 156. став 2. ЗКП, којом је прописано „да ће се држалац или лице из става 1. овог члана поучити да има право да узме адвоката, што је и учињено односно браниоца који може присуствовати претресању.

Поред тога, у време предузимања исте доказне радње 09.03.2017. године од 16.30 до 18.00 сати осумњичени Петар Илић није био задржан нити притворен, то није ни могла бити повређена одредба члана 74. став 1. тачка 3) ЗКП на коју указује одбрана. Осумњиченом Петру Илићу је због постојања основа сумње да је извршио кривично дело из члана 246. став 1. КЗ, задржавање, у трајању од 48 сати, одређено решењем МУП РС ПУ за Град Београд Кт 218/17 од 09.03.2017. године, и исто му се рачуна од 18.00 часова, када је ухапшен, када је и ангажовао браниоца - адвоката Милоша Мршовића.

Надаље, одбрана на исту битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП указује везано за повреду одредбе члана 155. ЗКП наводима да је наредбом Вишег суда у Београду, Одељење за претходни поступак од 07.03.2017.

године обухваћено претресање „само просторије чији је држалац осумњичени Илић Петар“, али да су службена лица, након претресања стана држаоца Петра Илића - где нису пронашли ни један предмет који би га довео у везу са вршењем ма ког кривичног дела, радњу претресања извршила у улазу, ходнику, подрумским просторијама - односно заједничким деловима зграде.

Врховни касациони суд и ове наводе захтева оцењује као неосноване, с`обзиром на то да наредба Вишег суда у Београду Кпп Пов 263/17 од 07.03.2017 године управо гласи: „Наређује се претресање стана **и других просторија** у ... у улици ..., чији је држалац осумњичени Илић Петар ...“, што омогућава претресање и свих заједничких просторија стамбене зграде у којој је стан држаоца стана – осумњиченог Петра Илића и то просторија које може да користи и окривљени: ходника, те подрумских и таванских просторија стамбене зграде, све у смислу члана 155. став 1. тачка 2) ЗКП. Такође треба напоменути да и писмени акт сачињен приликом предузимања ове доказне радње има ознаку „Записник о претресању стана **и других просторија**“.

Најзад, на исту повреду - одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП се указује у вези са повредом одредби члана 156. ЗКП наводима „да су полицијски службеници предмете извршења кривичног дела пронашли на три локације у стамбеној згради и то у заједничким просторијама које су на невешт начин покушали да подведу под просторије чији је држалац окривљени, минимални услов који захтева ЗКП да би се исто могло уопште узети у разматрање је да сведоци претреса буду макар присутни овом претресању али сведоци нису били присутни, већ су, по сопственом казивању, остали у стану и нису ни видели где су предмети пронађени и шта је заправо пронађено“.

Из предметног Записника о претресању стана и других просторија од 09.03.2017. године произлази да су ову доказну радњу извршила овлашћена службена лица МУП РС ДП ПУ за Град Београд у присуству два сведока: АА и ББ из ..., да су предметни записник, без примедби, потписали сви присутни актери: осумњичени Петар Илић, овлашћена службена лица и наведени грађани - сведоци, при чему су чињенице у записнику везано за локације - места проналаска појединих предмета који су том приликом пронађени и од осумњиченог одузети („у плафону тавана у згради“; „у фиоци компјутерског стола у ходнику испред стана именованог“; „у ормарићу за струју“ „у подрумским просторијама зграде у којој се налази стан именованог“) утврђене на основу исказа сведока овлашћених службених лица МУП-а РС ДППУ за град Београд који су учествовали у процесној радњи претресања стана и других просторија, као и сведока АА и ББ као присутних грађана.

Оспоравање самих чињеничних закључака суда, до којих је суд дошао оценом исказа саслушаних сведока АА и ББ као и службених лица МУП-а представља указивање на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно одредбу члана 440. ЗКП која не представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП.

Дакле, Врховни касациони суд налази да побијане правноснажне пресуде нису донете уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП (у вези са одредбом члана 74. став 1. тачка 3) ЗКП; члана 155. ЗКП и члана 156. ЗКП) из ког разлога су супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Указивање одбране да у редовном поступку није правилно цењен налаз вештака када су ДНК анализом вештачени биолошки трагови, представља указивање на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно одредбу члана 440. ЗКП, која не представља, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране браниоца окривљеног.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци пресуде

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић